

UFOJEN FILOSOFIA 4

Äänet

Äänet päässäni alkoivat siten, että ufot tulivat alkuvuodesta 2011 katsomaan minua. Tämä tapahtui kaiketi unessa, kuten ufo-tapaamiset tapaavat tehdä. Naispuolinen yli-ufo katseli minua ehkä hieman sääliävästi.

"Sinulla ei kyllä liiku päässä yhtään mitään. Jotain pitää keksiä", hän totesi.

Sitten hän laittoi erikoisen hahmon asialle. Tuo hieman Hopeasurffariakin muistuttava sinertävä kosminen mieshahmo tuli luokseni ja jutteli niitä näitä. Yli-ufo oli kaiketi säätänyt siten, että kysyisin häneltä äänistä, joita jotkut kuulevat päänsä sisällä. Ehdin keskustella miehen kanssa jonkin aikaa, ennen kuin hänen jo tehdessään lähtöä, mieleeni tuli jostain syystä kysyä pään sisäisistä äänistä.

"Minkälaista se mahtaa olla", kysyin häneltä.

Hän katsoi minua tuimasti ja mietti hetken.

"Kohta sen tiedät", hän sanoi.

En tietenkään muistanut tätä tapaamista kuin vasta paljon myöhemmin sellaisena unenomaisena muistona. Yleensä en muista ufo-kohtaamisia ihan yksi yhteen. Ehkä niiden pitää olla hieman epäselviä, koska ihmisen täytyy kuitenkin elää ihmisen elämää, eikä liiemmin miettiä ufoja. Ufot eivät reaalimaailmassa juurikaan ota yhteyttä ihmisiin paitsi toisen ihmisen ominaisuudessa. Ei siis humanoidina. Maailmat eivät saa, tai ainakaan eivät saisi, sekoittua keskenään.

Joka tapauksessa aloin 2011 talvella kuulla ääniä. En aluksi reagoinut niihin mitenkään. Luulin, että ne ovat oman mielikuvitukseni tuotetta. Yön pimeinä hetkinä ne kuitenkin koputtivat ja koputtivat. Toistelivat nimeäni. Sitten kun eräänä yönä en saanut unta, vastasin niille. Ne esittäytyivät oppaikseni tai jotain, en muista tarkalleen. Siitä se sitten lähti. Ne vaikuttivat hyväntahtoisilta ja huumorintajuisilta.

Vasta vuosia myöhemmin ymmärsin, että äänet ovat demoneja. Ufot voivat itsekin esiintyä ääninä, mutta niillä on muutakin tekemistä. Arviolta 95% ajasta äänet ovat demoneja, joiden tarkoitus on häiritä. Niistä on kuitenkin

myös hupia, sillä ne osaavat olla hyvin hauskoja. Niiden kanssa ei kuitenkaan saisi antautua keskustelemaan.

Sinertävä kosminen mies tuli tapaamaan minua vielä myöhemmin kertoakseen, ettei ollut tarkoittanut ääniä päähäni pysyvästi, vaan ainoastaan muutaman kuukauden ajaksi. Hyllerö oli kuitenkin huomannut, että tähän on hyvä, jatketaan tällä ja lisätään vielä kierroksia. Nyt Villeä vituttaa vielä paljon enemmän. Hän ei pysty keskittymään mihinkään. Hänen oma kykynsä ajatella kapenee entisestään.

Vai eikö kaiken takana ollut kuitenkin se naispuolinen yli-ufo, joka vain ohjasi kaiken tapahtumaan haluamallaan tavalla? Oliko tuo nainen Hyllerön liittolainen? Ehkä se sama nainen, joka sanoi minulle, että "me laitetaan sitten lopussa tämä homma porukalla maaliin", tarkoittaen sitä, ettei minun tarvitsekaan tehdä mitään. Kunhan hyödytän muita kärsimällä heidän puolestaan ja tajuan tappaa itseni ennen vanhuusikää. Ufojen maailmassa ovat ihmisen kannalta mullin-mallin, eikä kehenkään voi luottaa. Kerran kysyin joltain ufolta, että voiko hän ottaa äänet päästäni pois? Hän sanoi, että sinun pitää tehdä se itse ja siihen voi mennä vuosia, että pääset niistä kokonaan eroon. Hän näytti siltä, ettei olisi halunnut sanoa kokoa asiasta mitään.

En tiedä minkälaisia äänet ovat muiden ihmisten päissä, mutta omassa tapauksessani kyseessä on äänien light-versio, jossa saan yleensä nukuttua öisin, kunhan en juttele äänien kanssa. Mutta heti kun herään, ovat äänet kimpussani ja onnistuvat usein pilaamaan aamuni jo ennen kuin olen päässyt sängystä ylös. Mitä lähemmäs äänet päästää, sitä enemmän ne hölisevät. Tuntuu kuin niillä ei olisi ketään muuta häirittevänsä. Olenkohan niillekin "aivan erityisen tärkeä"? Valvovatko äänet minua nukkuessani päästäkseen heti herättyäni kimppuuni. Ja onko niiden tarkoitus toimia myös ajatuspoliiseina?

Välillä äänet antavat minun nukkua vain viisi tuntia yössä. Herään heti kun syvin univaihe loppuu. Tästä tulee toki kärtyiseksi, mikä varmasti tuottaa Hyllerölle hienon satanistisen hyödyn. On myös sellaista, että ensin äänet pitävät minua hereillä pitkälle yöhön, ja sitten yksi niistä esiintyy ystävänäni ja rauhoittaa minut uneen. Tai ehkä se on joku muu. En ymmärrä logiikkaa äänten takana, sillä ne onnistuvat pilaamaan paljon, mutta sitten johonkin vedetään kuitenkin raja. Eikö sitä rajaa voisi vetää siihen, että ääniä ei ole ollenkaan? Ehkä lypsävää lehmää ei kannata piestä kuoliaaksi. Kärsimykseni on Hyllerön nautinnon ja voiman lähde. On ilmeisesti välttämätöntä pilata jokainen päiväni jollakin tavalla. Äänet auttavat tässä. Krooninen väsymys tekee kärtyiseksi, jolloin erilaiset pikkukiusat tuottavat enemmän hyötyä.

Joku on aina linjoilla. Ainakin botti, joka pitää ärsytyksen päällä. Ja jos reagoin, hyppää joku todellinen demoni tai useampi puikkoihin. Enhän minä tietenkään tiedä miten koko homma tarkalleen ottaen toimii. Voin vain esittää vastalauseeni ja kysyä: Ansaitsinko minä tämän? En ole ikinä ottanut osaa spiritismiin tai kutsunut ketään henkiä luokseni.

2010 tapaus

Ensimmäistä kertaa sain tuta äänten voiman jo kesällä 2010. Se oli kesä jolloin olin vähän aikaa ”kerhossa” sisällä. Koko kesä oli todella erikoinen sotku, jota saan yhä vuonna 2025 selvitellä päässäni.

Mies soitti minulle kertoakseen olevansa pappi. Hän sanoi, että oli kuullut minulla olleen ongelmia. Hän voisi tulla käymään ja siunata minut. Sitten yksi aamu hän oli oven takana ja päästin hänet sisään. Istuessani alusvaatteisillani keittiön pöydän ääressä, hän laittoi ristin otsallaeni ja alkoi mumista jotain. Yhtäkkiä tajusin, että jotain oli pielessä. Avasin silmäni ja huomasin, että hän piteli ristiä väärinpäin otsaani vasten. Menetin malttini ja heitin hänet ulos. Sitten se alkoi. Hyvin epämiellyttävät äänet alkoivat kirkumaan päässäni. ”Tapa itsesi, tapa itsesi”, ne sanoivat. Lähdin ulos. Päälläni t-paita ja bokserit juoksin kotoa Raunistulasta pitkin Aurajoen rantaa Turun Tuomiokirkolle. Heittäydyin kirkon lattialle ja huusin apua. Jotkut turistit yrittivät auttaa minua. Sitten joku pappi tai muu kirkonmies tuli paikalle. Hän sanoi, ettei tänne voi tuolla lailla tulla. Rukoilin häneltä apua. En tiedä mitä tapahtui, mutta lopulta joku antoi minulle hieman vaatteita päälle. Pikkuhiljaa olo alkoi helpottaa. Kävelin takaisin kotiin, vedin kännit ja se oli siinä.

Hermoromahdus

Äänet olivat olleet päässäni jo vuosia, kun 2015 lopetin juomisen. Raittiuden kausi alkoi 2.1.2015 ja sitä kesti kolme ja puoli vuotta. En ollut ollut juomatta kuin muutaman viikon, kun päähäni alkoi tulla tietoa. En usko, että siinä oli kyse mistään fysiologisesta aivosumun hälvenemisestä, vaan se oli ihan tavallinen ufo-juttu. Eli joku ufo ajatteli, että nyt viimeistään voisi valistaa Villeä. Tiedot eivät tulleet äänten kautta. Ne olivat vain sellaisia yhtäkkisiä oivalluksia. Aloin sitten kirjoitella näitä juttuja mukanani kantamiin vihkoihin ja myöhemmin kotisivulleni Internetiin.

Äänet olivat kuitenkin tässä mukana. Ne harhauttivat ja vittuilivat minkä ehtivät. Mitä pitempään olin raittiina, sitä enemmän ne saivat minusta otetta. Pian en saanut enää nukkuttua. Unettomuutta kesti reilun kuukauden. Olin tietenkin koko ajan hyvin väsynyt, mutta samantien kun nukahdin, joku säpsäytti minut hereille. Nukuin sellaisia muutaman sekunnin pätkiä. Sitten välillä sain nukkuttua vähän enemmän. En saanut enää syötyä. Olin kalpea ja langanlaiha. Äänet saivat minusta vallan. Ne neuvoivat kaikenlaista ja ulottivat terrorinsa myös fyysiseksi. Voin koko ajan pahoin. Mutta samalla sain väkisinkin tietoa, jota kirjoitin ylös. Ilman ääniä tulleet oivallukset eivät olisi siihen riittäneet.

Juominen olisi ehkä auttanut, mutta koska en ollut siitä aivan varma, jatkoin absolutistina. Helmikuussa matkasin isä-vainaan talolle Kuruun. Ajattelin, että siellä saan olla rauhassa. Olin saanut päähäni, että minua ammutaan V2K-ääniaseella seinän takaa naapurista. Sehän on kuitenkin ihan todellinen ilmiö. Mutta ei minua sellaisella ammuttu. Äänet olivat ihan omasta takaa. En kuitenkaan pystynyt olemaan Kurussa kuin kaksi yötä. Se oli

kamala reissu. Oli kylmä ja pimeää. Ensimmäisenä yönä valvoin ja odotin, koska Rauno Mokka ilmestyy demonisena haamuna yläkerran parvelle. Seuraavana päivänä ajattelin, että nyt haen kaupasta 12-packin olutta. Jos sitten saisin nukuttua. Mutta lähimpään kauppaan oli 15 kilometriä, eikä minulla ollut autoa. Olin tullut mökille taksilla Kurun kirkolta, eikä rahatilanteeni ollut kaksinen.

Sekoilin siellä sitten ihan selvinpäin. Sain väkisin syötyä vähän riisiä ja pari palaa ruisleipää. Äänien terrori oli mittavaa. Keskellä yötä juoksin ensin lumihangessa taloa ympäri ja sitten sain päähäni mennä turvaan Martti-sedän talolle puolen kilometrin päähän. Martin sohvalla sain hieman nukuttuakin.

Seuraavana päivänä matkasin takaisin Turkuun. Pikkuhiljaa päivä piteni ja äänien terrori väheni. Aloin saada nukuttua, ensin muutamia tunteja ja lopulta ihan normaalisti. Alkukeväästä sain kotisivun laitettua Internettiin. Kirjoitukset olivat ensin hyvinkin kömpelöitä. Kirjoitin örkeistä pöllöinä ja satanistien aivotempuista loitsuina. Aloin myös kirjoittaa itselleni ylös, ketkä olivat minua vastaan ja mitä minun ei pitäisi unohtaa. En enää laskenut ketään asuntooni. Lakkasin pitämästä yhteyttä vanhoihin kavereihini. En luottanut kehenkään.

Mielentila-arvio

Tämä aikakausi sai päätöksensä, kun juhannusviikolla 18.6. 2015 poliisit kolkuttivat oveeni. Sisään astuivat heidän lisäksi kaksi ambulanssi-ensihoitajaa. Joku oli tehnyt minusta ja kotisivuni kirjoituksista anonyymien ilmianton Tyksin sairaalan päivystykseen. Asiaa viranomaisten kautta tutkittuani selvisi, että ilmiantaja oli esittäytynyt tädikseni. Kukaan tädeistäni ei kuitenkaan tunnustanut asiaa.

Ilmiannon pohjalta minut haettiin nyt mielentila-arvioon, missä lääkäri totesi minut terveeksi. Ja sitä olinkin, mutta aiemmin talvella en välttämättä ollut. Ja suurin syy siihen oli unettomuus, eivät äänet sinänsä. En kuitenkaan missään vaiheessa ollut vaaraksi kenellekään, en edes itselleni. Koko juttuun ei liittynyt itsetuhoisuutta. Ufot olivat varmaankin suojanneet selustansa estämällä sen suuntaiset viestit.

Poliisit tulivat ovelleeni viikon päästä toisenkin kerran, mutta silloin en ollut kotona. Kuultuani asiasta naapurilta lähdin pakoon ja matkasin Keski-Eurooppaan, missä vietin heinäkuun polkupyörällä kierrellen. Kun tulin takaisin Suomeen, sain olla rauhassa. Asuin siinä kämpässä vielä reilun vuoden.

Raitistuminen oli siis se tekijä, joka mahdollisti kotisivun. Ensin meinasin seota, mutta lopulta äänien kuuleminenkin alkoi kantaa hedelmää. Jossain vaiheessa muistin, että eräs naispuolinen yli-ufo oli myös seurannut elämäni. Hän oli se, joka mahdollisti kotisivun. Eli että ensin sen saa äänien kautta alkuun, sitä ei poisteta Internetistä, ja siitä tehdyt rikosilmoitukset jätetään tutkimatta. Vaatihan se paljon omaakin vaivaa. Ei kotisivu ihan ilmaiseksi tullut, ja onhan siitä ollut minulle haittaa. Mutta

satanisteille se on piikki lihassa. Kotisivu nollaa pedofiili-homojen väitteet siitä, että olisin täydellisesti heidän kontrollissaan.

Kutsun Internet-sivuani ”kotisivuksi”. Termi juontaa juurensa 1990-luvulle, jolloin Internet teki tuloaan. Nykyään kotisivu tarkoittaa verkkosivun etusivua. Itselleni se on vain termi, jossa on hauska boomer-viba.

Kotisivun mahdollistaja

Kotisivuni on varmasti ikävä myös ufoille. Se estää kaikenlaisen muun hauskan, mitä kauttani voisi ehkä jossain vaiheessa toteuttaa. En voi toimia yhteiskunnallisessa asemassa, enkä menestyä, tai edes saada hyvää työpaikkaa. Ei kukaan järkevä ihminen palkkaisi kaltaistani kotisivunpitäjää. Vaikka enhän minä toisaalta mitään osaa tehdäkään, enkä opi. Mutta tyhmiä ne muutkin ovat ja pärjäävät vain satanismin keinoin. Eikä nykyään ihmistä edes palkata mihinkään vaativaan. Tai jos sinulla on hyvä työpaikka, tulet pian kaapatuksi. Etenkin jos asut kaupungissa.

Yli-ufo oli katsellut sivusta, kun ufot antoivat satanistien sabotoida musiikkiprojektini mennessäni. Eli kitaransoiton ja muun. Ei ollut näet väliä kuinka paljon harjoittelin soittamista, en harjaantunut taidoissani lainkaan. Tällainen lihasmotoriikkaan liittyvä asia on ilmeisesti hyvin helppo sabotoida. Toki myös laitteitani oli rikota. Kitaran ja vahvistimen välillä oli outo latenssi tai jotain. Musiikkiharrastukseni oli muuttunut väkimmäiseksi rämpimiseksi. Se hyödytti ainoastaan vihollisiani.

Tavallaan on myös niin, että juna oli kohdaltani mennyt jo kauan sitten. Muusikoksi haluavan pitää aloittaa harrastus tosissaan jo teini-iässä, opetella nuotit ja laitteiden tekniikka. En ollut itse ottanut soittamista ikinä tosissaan, vaan se oli ollut jotain mitä voi tehdä jos sattuu huvittamaan.

Yli-ufo ei pitänyt siitä, etten saanut toteuttaa itseäni. Ettei minulla ollut mitään harrastusta. Hän päätti, että jos tämä menee näin, niin tehdään sitten koko juttu toisella tavalla. Kirjoittamani laulut - jotka eivät olleet hyviä - olivat nimittäin valjastettu "totuuden levittämiselle". Sanoituksissa yritin kostaa satanisteille. Olla kantaottava ja puhua juuri siitä, mistä ei saa puhua.

Yli-ufo sanoi, että musiikki ei ole hyvä kanava ottaa kantaa ja valistaa. Kirjoitukset on parempi siihen. Ihmiset eivät halua viihteen olevan oikeamielistä valistamista. Ja oikeassa hän olikin. Eihän laulun sanoitukseen saa sanomaa kuin ihan vähän ja se on muutenkin teennäistä. Kirjoitukseen voi sisällyttää paljon enemmän. Eikä tarvi keksiä väkimmäisiä riimejä. Laulaja tai lauluntekijä on ennemminkin lyyrikko, nykyajan runoilija. Eihän kukaan lue enää runoja, vaan pitää olla laulu.

Sitten lopulta eräänä päivänä kesällä 2014 kyllästyin soittamiseen. Heitin viritysmittariin lattiaan ja talloin sen hajalle. Loput soittokamat laitoin myyntiin ja päätin, että tämä oli tässä. Siitä kului kuitenkin puoli vuotta siihen, että aloin kirjoittamaan kotisivua ensin käsin paperille ja siitä sitten pikkuhiljaa Internetiin. Sitä ufot eivät sitten onnistuneetkaan satanistien

kautta estämään. Kun en saanut olla kantaaottava rokkari, sain kuitenkin myöhemmin olla kantaaottava kotisivunpitäjä. Ja vaikka en osaakaan kirjoittaa, niin onhan tämä paljon parempi kuin artistius. Enhän minä siitä olisi mitään tienannut, kuten en tästäkään, mutta tässä on enemmän järkeä.

Pidän tästä kotisivun mahdollistaja - yli-ufosta. Hän on osoittautunut sellaiseksi hyvänlaiseksi. Hän ei selvästikään pidä minusta, mutta vielä vähemmän hän pitää Hylleröstä. Hän katselee omasta astraalisesta vinkkelistään asioita ja toteaa silloin tällöin, että nyt riittää. Siitä todisteena juuri kotisivuni, joka on hänen vittuiluaan kaikille minua kontrolloiville entiteeteille. Tämän kotisivunhan mahdollistivat pään sisäiset äänet. Niiden kautta sivu alkoi rakentumaan. Meinasin toki mennä siinä alussa järjiltäni, mutta sittemmin elämä on tasaantunut. Yli-ufo nimenomaan ohjelmoi äänet kertomaan minulle niitä totuuksia, joiden kautta sain juonen päästä kiinni, ja kotisivu alkoi hitaasti mutta epävarmasti rakentumaan.

Yli-ufo tiesi, että Hyllerö ja kumppanit eivät missään nimessä keskeyttäisi äänien terroria, koska siitä saatava hyöty oli niin runsas. Äänet tuottivat sekä henkistä että fyysistä kärsimystä, jotka ovat lopulta sama asia, koska aivot osa osa ihmistä. Puhutaan psykosomaattisesta oireilusta, mutta tässä tapauksessa mukana oli myös satanismi, jota ufot pystyvät kontrolloimaan. Ufoille äänet on toimiva konsepti, koska ihmisen on niin vaikea päästä niistä eroon. Äänien avulla voidaan pilata monta asiaa ja syyttää ihmistä itseään. Mitä on niin tyhmä, että kuuntelee ääniä. Mutta ei niitä pakoontakaan pääse.

Kotisivuni on esimerkki siitä, että jotkut saavat kirjoittaa mitä haluavat. Jos vain uskaltavat kokeilemaan. Tai ehkä kuka tahansa laamanni saa kirjoittaa ja puhua mitä haluaa. Ehkä Internet on täynnä kirjoituksia kerhosta, örkeistä, laamaneista ja hypnoottisista aivotempuista. Ne on vain siivottu minun silmistäni pois.

En tiedä mikä yli-ufon oma idea sivun toteuttamiseksi olisi ollut. Ehkä tämä olisi parempi blogina, johon ilmestyy lyhyitä kirjoituksia harva se päivä. Nyt tämä on tällainen sekasikiö. Pahimmat aasinsillat olen siivonnut pois ja korjailen juttuja muutenkin aina kun ehdin. Jokin outo kirous kuitenkin piinaa sivuani. Kömpelöt lauserakenteet ja yksittäisten sanojen toisto peräkkäisissä lauseissa ovat jotain, mistä ei tunnu pääsevän eroon.

Pääasia on, että kotisivun mahdollistaja ei välitä siitä, että totuudet tulevat julki. Hän ei välttämättä pidä siitä, mutta hän on sen yläpuolella. Uskon, että hän ei pidä oikein mistään. Ja se on hyvä asia. Järkevä olento ei välitä mistään mitään, mutta toimii silti parhaansa mukaan. Se on todellista hyväntekeväisyyttä ja oikeamielisyyttä. Kuten joku toinenkin ufo ohjeisti minua: tee aina parhaasi, mutta älä välitä lopputuloksesta, vaan mene eteenpäin. Olen kyllä jossain määrin yrittänyt pyrkiä tällaiseen täydelliseen välinpitämättömyyteen, mutta ei se ole niin yksinkertaista. Hän antoi muitakin neuvoja, joita en tosin muista. Tuskin minä hänen neuvojaan pystyisin noudattamaan. Pidän kyllä erilaisista neuvoista ja ohjeista. Mutta jos joku ihminen antaa minulle neuvon, se on yleensä pelkkää huorien vittuilua.

Veloitus ja hyvitys

Demoneilta tms. tuleva apu kirjoittamiseen tai muuhun tekemiseen ei välttämättä tarvitse rakentua äänien kuulemisen varaan. Niistä on itse asiassa paljon haittaa. Ihmistä voi auttaa kirjoittamaan tai vaikka laulamaan vain parantamalla hänen suorituskykyään, tai sitten asentamalla jutut hänen päähänsä siten, että hän luulee niitä omikseen. Tai syöttämällä niitä pikkuhiljaa sitä mukaa kun ihminen kirjoittaa. Tämä voi mennä niinkin pitkälle, että kirjoittaessa ihminen ei edes ajattele, vaan hänen sormensa vain näppäilevät tekstiä mitä aivot sinne tuottavat. Itselläni on tällaisesta automaattikirjoituksesta hieman kokemusta, mutta en periaatteessa suostu tekemään niin. En ole mikään kirjoituskone. Tiedän että juuri tällaista automaattikirjoitettua tekstiä moni haluaisi lukea. Ainakin pedofiili-homot kokevat saavansa kauttani tietoa asioista, mutta eivät halua antaa minulle mitään arvoa. Ei saa olla niin, että keksisin itse jotain. He yrittävät löytää alkuperän kaikelle mitä teen. He tietävät myös, että pääsen vielä joskus heille kostamaan, mutta eivät kestä ajatusta, että teen sen tässä olomuodossa. Minun pitäisi olla eri näköinen tai ehkä näkymätön. Sama pätee huoriinkin. He ovat pilanneet elämäni vuosien ajan. Olisi heille katastrofi, jos osat vaihtuisivat. Toisaalta on hyvä muistaa, että pedofiili-homot ja johtavat huorat ovat kaikki örkkejä. Suurin osa niistä on pohjimmiltaan välinpitämättömiä ihmiselon haasteita kohtaan. Ne vain eläytyvät ihmiselämään ja esiintyvät ihmisinä.

Satanistinen apu, jota luovaa työtä tekevät ihmiset saavat uhrattuaan muita ihmisiä, on usein kausittaista. Se ei tule kello kaulassa. Lauluja kirjoittava satanisti joutuu näkemään vaivaa pitääkseen itsensä työvireessä, jotta sitten kun "inspiraatio" iskee, on hän valmiina tallentamaan saamansa ideat ylös. Ei tämä tule yllätyksenä satanisteille, mutta moni laamanni ei sitä tiedä.

Äänistähän on myös hyötyä. Ne todella aktivoivat ajattelua ja tuovat mieleen kaikenlaista mitä on tapahtunut tai minkä voi olettaa tapahtuneen. Äänien höpöttämisestä olisi erityisen paljon hyötyä, jos kirjoittaisi dialogia kirjaan tai televisioon. Ne pystyvät imitoimaan ketä tahansa ihmistä ja luomaan keskusteluja tyhjästä.

Äänet haluavat ylläpitää yhteyttä kiusaamaansa ihmiseen. Se onnistuu miellyttämällä kohdettaan. Esiintymällä esimerkiksi tämän kuolleena äitinä tai jotain vastaavaa. Kaikki mitä äänet sanovat ja tekevät ei todellakaan ole epämiellyttävää, mutta kaikki kuitenkin tähtää siihen, että kohdetta saadaan häirittyä. Äänet haluavat mahdollisimman ison kontrollin kohteensa elämästä. Ne päättävät mielellään kaikesta mahdollisesta.

Välillä neuvot ovat myös hyviä. Pakkohan niiden on olla, jotta kohde jatkaisi kuuntelemista. Yleensä ne ovat pelkkää harhaanjohtamista. Sanoisin, että omalla kohdallani hyöty/haitta suhde on 2/98. Jossain vaiheessa se oli ehkä 5/95. En ole saanut keskityttyä kirjoihin tai elokuviin, äänten häirittyä minua. Lyhyiden tekstien lukeminen onnistuu, mutta romaani on minulle enemmän urheilusuoritus kuin nautinto. Pitkiin aikoihin en ole saanut nukuttua kunnolla. Olen aamusta iltaan ja välillä illasta aamuunkin häiriötilassa, jossa en pysty ajattelemaan selkeästi.

Osa äänien jutuista on silkkaa nonsensea. Osa valheita, osa muunneltuja totuuksia. Kautta linjan harhaanjohtamista. En aina tiedä mikä on oma ajatukseni. Minun on vaikea ajatella mitään ilman että äänet ovat siinä mukana. Ne aloittavat ajatuksia, jatkavat niitä, keskustelevat, esiintyvät erilaisina tunteminani hahmoina. Ne pyrkivät dialogiin ja erilaisiin mini-näytelmiin.

Äänet osaavat myös uhkailla. En saa haukkua niitä. Kantavana ajatuksena omalta puoleltani on yrittää pysyä tyynenä ja olla ainakaan keskustelematta niiden kanssa. Se on toki vaikeaa, koska ne ovat koko ajan ympärilläni. Tätä on nyt jatkunut yli 14 vuotta. En enää muista minkälaista elämä on ilman ääniä. Haluaisin kyllä takaisin rauhalliseen mielentilaan. Sehän pitäisi varmaan itse toteuttaa, mutta helppoa se ei ole.

Yksi asia jota äänet tavoittelevat on vahva tunnereaktio. Ne pyrkivät kiihdyttämään uhriaan. Aggressiivinen vihanpuuska on ilmeisesti paras. En tarkoita fyysistä aggressiivisuutta, vaan pään sisäistä. Ne voivat saavuttaa sen hakemalla esiin aiemmin kokemaani vääryyttä, esiintymällä esimerkiksi jonain hankalana ihmisenä, jonka saatan myös tuntea. Käytännössä ne siis yrittävät vittuilla minut pois tolaltani. Myös seksuaalinen kiihottaminen tuntuu olevan äänien mieleen. Ne toki osaavat sen, ja jos siihen lähtee mukaan, ei mielessä kohta pyöri muu kuin seksi. Sitä ei ole pakko ajatella, mutta tema roikkuu taustalla, ja tasaisin väliajoin joku yrittää saada sinut ajattelemaan sitä. Kevyemmästä päästä voi mainita naurattamisen. Sekin on tunnereaktio ja kelpaa niille. Sitä kautta saa otteen, ja sitä voi rakentaa johonkin toiseen suuntaan.

Ehkä äänissä on sama kuin monessa muussakin asiassa elämässäni, että jos olisin toisenlainen ihminen, voisin hyödyntää niitä enemmän. Keskittymällä ja meditoimalla voisin ehkä kontrolloida ne pois niin halutessani. Mutta kun olen vain tällainen vähän onneton, niin niistä on enimmäkseen haittaa. Olen ollut mieleltäni harhaileva jo pienestä pitäen.

Aivokirurgian pikakurssi

Ääniä saa vaimennettua vetämällä aivolohkojaan kasaan. Laamanneillahan on se ongelma, että vasen ja oikea aivolohko ovat "liian kaukana toisistaan", liian löyhästi yhteydessä. Hypnoositempu katkaisee aivolohkojen yhteyden ja kun sitä tehdään sinulle pienestä pitäen joka päivä, *corpus callosum* tai aivojen väliset hermoradat veltostuvat. Jokaisen laamannin pitäisikin tehdä aivojumppaa, eli yrittää "liikkua" aivojen sisällä eri suuntiin. Itselläni oikea aivolohko on pahasti jumissa. Hypnoositempussa oikea aivolohkoni laskee hieman alas, joten yritän pitää sen samassa tasossa vasemman kanssa.

Hypnoositempulta suojautuminen on ilmeisesti sama asia kuin osata tehdä se. Eli kun osaat tehdä tempun, ei sinulle voi enää tehdä sitä. Ainakaan kuka tahansa ei voi. Kaltaiseni vanha laamanni saattaa kuitenkin tarvita sähköiskun oikeaan paikkaan, jotta löysät ja rappeutuneet aivoni jäməköityisivät. Satanisteilla on sähkölaite, jolla aivoja voi tehokkaasti mutta turvallisesti aktivoida. Laite on kannettava ja noin nyrkin kokoinen.

Olen nähnyt sellaisen. Kuvittele, että minulla oli se laite ja käyttäisin sitä kaikkiin laamaneihin. Eikö olekin hieno ajatus?

Vaikea päästä eroon

Usein on niin, että periaatteessa jos olisin joku muu, moni asia olisi mahdollinen, mutta käytännössä mikään ei onnistu. Ei voi olla ajattelematta, että tämä on tarkoituskin. Vittuilla minulle mahdollisimman paljon ja syyllistää vielä kaupan päälle. Äänet pysyvät loitolla kun niitä ei kuuntele, eikä etenkään keskustele niiden kanssa. Mutta tämä on hyvin hankalaa, koska ne ovat alati mukana. Ne ovat hyvin älykkäitä, tietävät minusta kaiken, osaavat imitoida ketä ja mitä tilannetta tahansa, ja lisäksi seksuaalisesti stimuloida minua. Mitä tahansa ajattelenkin, tunkevat ne mukaan. Ja on vaikea olla ajattelematta. Ihmisen aivot suorittavat ajattelua ihan itsenäisestikin.

Minulle olisi siis paras olla oikeastaan ajattelematta mitään. Kuunnella vain podcasteja, äänikirjoja ja ehkä radiota koko valveillaoloajan. Äänien suojelija Hyllerö haluaa estää ajattelemisen ja äänien kautta se onnistuu. Saadakseen minusta hyötyä, hän on estänyt kehittymisen ja ajattelemisen. Muilla tavoin seksin, harrastukset, ihmissuhteet, rahan, ja jopa uimisen. Tulehtunut eturauhanen ei sitä kestä.

Vuosien varrella äänet ovat kietoutuneet tiukasti ympärilleni. Niitä voidaan toki rajoittaa ja niin tehdäänkin, kunhan yritän parhaani olla niistä erossa, olla reagoimatta niihin. Ehkä kyseessä on siis jonkinlainen mielenhallintakoulutus; harjoitus oman mielen kontrolliin. Eli että äänet on laitettu päähäni, jotta minun pitäisi päästä niistä eroon.

Kerran pääsinkin. Otin asiaksemi olla kuulematta tai ainakin olla kuuntelematta ääniä. En ainakaan reagoinut niihin. Noin viikon jälkeen huomasin, että niitä ei enää ole. Olin hyvin tyytyväinen. Oloni oli rauhallinen, jopa seesteinen. Sitten muutaman päivän kuluttua näin unessa, kun joku melko paljon ihmistä muistuttava ufo käveli kapean käytävän seinällä olevan paneelin äärelle. Tuossa paneelissa oli erilaisia nappeja ja vipuja. Maanisen puuskan vallassa hän paineli nappeja ja väänsi vivuista. Seuraavana aamuna äänet olivat taas päässäni. Syylliseksi veikkaan Hylleröä.

Täytyy muistaa, että minun tapauksessani on useita eri ufoja, jotka haluavat - syystä tai toisesta - kontrolloida elämäni. Ja olla osa tätä "hienoa tarinaa". Mutta kun ufot repivät kaikki eri suuntiin, on lopputuloksena kamala sotku. Jokainen heistä tekee jotain, joka taas tekee tyhjäksi jonkun toisen tekemiset. Kun vedetään kolme mittaa vasemmalle ja kolme oikealle, jäädään nolllaan. Ufot ovat tehneet temppunsa, pyyhkivät kätensä koko asiasta ja siirtyvät takavasemmalle. Itse jään siihen keskelle ihmettelemään, miksi mikään ei onnistu?

Miksi sitten kotisivun mahdollistaja yli-ufo ei vain poista ääniä päästäni, tee minusta rikasta ja onnellista, tai ehkä ota minua pois täältä? En tiedä. Ehkä

hän ei voi sekaantua liikaa, tai muuten Hyllerö ja kumppanit irtisanoutuisivat ja koko projekti jäisi yli-ufon omaksi päänvaivaksi. Tai ehkä hänen työnsä on saada minusta jotain irti. Jotain mikä jää jälkeeni sen jälkeen kun olen lopulta kuollut. Kenties kotisivu on alku jollekin suuremmalle. Materiaalihan on melko tiukkaa, mutta ammattimainen ote puuttuu. Joka tapauksessa olen taipuvainen ajattelemaan, että yli-ufo ei tee yhteistyötä Hyllerön kanssa. Ainakin toivon niin.

Putket

Äänet eivät anna minun nukkua jos juon enemmän kuin kaksi päivää putkeen. Joskus tällaisen putken jälkeen menee viikkokin hyvin vähillä unilla. Yhdistettynä äänien kokoaikaiseen terroriin ja aivokemioiden epätasapainoon unettomuus tekee vainoharhaiseksi. Siinähan on selkeä sääntö: ei saa juoda putkia.

Miksi sitten juon enemmän kuin sen kaksi iltaa? Koska minua harmittaa. Joku luo sen harmituksen, ja sen tappaminen juomalla on kyllä outo pakkomielle. Luulisi minun jo oppineen, että se ei kannata. Mutta silti teen niin yhä uudelleen ja uudelleen.

Kaiketi joku usuttaa minut juomaan putkia saadakseen tekosyyn usuttaa äänet kimppuuni pilaamaan yöneni. On kuitenkin hyvä olla jokin (teko)syy johon nojata. Samaan tapaan kuin USA oikeuttaa "ulkopolitiikkansa". He manipuloivat vihollisensa hyökkäämään tai lavastavat heidän hyökänneen johonkin, ja käyttävät tätä tekosyynä iskuun.

Sitten on vielä se, että mitä pitempään olen juomatta, sitä itsetuhoisempi minusta tulee. Juominen vie murheet pois ja krapula alentaa itsetuntoa. Silloin tuntee itsensä hyvin pieneksi, eikä silloin halua tappaa itseään. Silloin haluaa vain että paha olo menisi pois. Tieto siitä, että muutaman päivän päästä vointi on jo lähellä normaalia, ei megakankkusessa auta yhtään.

Äänien usuttaminen kimppuuni ei ole silti estänyt yhtäkään putkea. Siitä ei ole ollut sillä tavalla mitään hyötyä. Se vain kerta toisensa jälkeen lisää juomista. Siksi voi hyvällä syyllä väittää, että juuri tätä halutaankin. Minun halutaan juovan enemmän, jotta päästään lyömään lisää. Koska en saa nukuttua, juon enemmän, ja lopultahan se näyttää siltä, että olen itse siihen syypää. Minähän sen viinan kurkuuni kaadan.

Mutta ei se ole niin yksinkertaista. Enhän minä päätä mistään muustakaan asiasta. En saa edes päättää mitä laitan päälleni, vaan senkin ufot päättävät, antamalla pedofiilien vaihdella vaatteeni. Kaikkia vaatteita ei kuitenkaan vaihdella. Miksi ufot eivät sitten vaihda kaikkia vaatteita liian isoihin? Miksi ne eivät samantien hommaa minulle häättöä ja tuhoa autoani? Eikö sillä tavalla saisi vielä paremman hyödyn? Kai se on niin, että sabotaasi pitää pitää tietyissä raameissa, jotta en lyö elämäni täysin läskiksi.

Krapulahoureiset liskojen yöt ovat olleet oma juttunsa. Kun suljen silmäni, alkaa vertaansa vailla oleva visuaalinen tykitys. En ole televisiossa ikinä

nähty yhtä pelottavia ja häiritseviä elokuvia tai montaaseja. Ei sellaisia voisi kukaan tehdä. Niitä olisi joskus kiva katsella täysissä ruumiinvoimissa. Silloin ne eivät toisaalta hätkähdyttäisi yhtä paljon.

Pari kertaa olen tällaisessa valveunessa päässyt tapaamaan "demoneja". Tai siltä se ainakin vaikutti. He olivat yllättyneitä kun yhtäkkiä tupsahdin samaan huoneeseen.

"Mitä *sinä* täällä teet?" nainen kysyi.

Muut porukasta keskeyttivät hyväntuulisen kinastelunsa ja kääntyivät katsomaan.

Nämä demonit olivat lähes kuin ihmisiä. Asunnon huoneet samanlaisia kuin ihmistenkin taloissa. Kaupunkinäkö ikkunasta ulos olisi hyvin voinut olla jostain päin Eurooppaa.

"Me olemme demoneita", mies sanoi ilkkurisesti.

Sain sen kuvan, että nämä "ihmiset toisesta maailmasta" seuraavat Maan tapahtumia ja keräävät itselleen etua kiusaamalla ihmisiä eri tavoin. Ehkä demoni-ilmiö tarkoittaa tällaisia humanoideja jostain toisesta maailmasta, jotka vain pelaavat peliä. Erilaiset eläinten näköiset humanoidit ovat niiden avataria. Ja me täällä Maassa olemme pelkkiä pelinappuloita tässä pelissä. Ihmiset ja Maa ovat kuin kosminen Afrikka tai joku köyhä Aasian maa, missä köyhien elämä on eurooppalaisella mittapuulla kurjaa. Hikipajat ja kobolttikaivokset mahdollistavat sen, että länsimainen ihminen saa lenkkarinsa ja kännykkänsä huokeaan hintaan. Tai ehkä kyse on ihan perinteisestä huoraamisesta, mitä Maa on omastakin takaa pullollaan.

Nämä hahmot eivät näyttäneet aivan täysin ihmisiltä, vaan olivat sileämpiä ja pyöreäpiirteisempiä, vähän kuin piirroshahmoja. Kommunikointi niiden kanssa tapahtui jotenkin psyykkisesti. Ne eivät puhuneet keskenään ainakaan mitään kieltä jonka olisin itse tunnistanut. Ne olivat hyvin itsevarmoja ja ylimielisiä. Pelkäsin niitä, mutta en ole varma miksi. Ehkä se johtui vain krapulasta.

Aina luonasi

Äänet tai demonit ovat luonani lähes aina. Voiko todella olla niin, että niillä ei ole mitään parempaa tekemistä? Ovatko ne oikeita? Vai ovatko ne jonkinlaisia botteja, eli jonkinlaista tekoälyä? Ne tietävät elämästäni kaiken ja myös paljon sellaista, mitä en itse tiedä. Ne osaavat yhdistellä eri asioita ja niiden jutut käyvät järkeen, paitsi joskus kun suolletaan pelkkää epämääräistä potaskaa. Usein jutut kuulostavat sinänsä hyvältä, mutta pienikin lähempi tarkastelu osoittaa ne nopeasti kyhäillyksi seipitteeksi. Ehkä se on sekä että. Eli joskus äänet ovat botteja, joskus ufoja ja joskus ns. demoneja. Ehkä boteilla koputetaan, ikään kuin kalastetaan, ja sitten jos niille vastaa, hyppää demoni kehiin. Tai useampi demoni. Sopisi kuvaan, että äänistä olisi kyllä jokin hieno hyöty, mutta en tietenkään pääse sitä ikinä lunastamaan, koska pysyväkseni järjissäni minun on pakko päästä niistä

eroon, ja pääsen niistä eroon juuri ennen kuin niistä olisi minulle todellista hyötyä. Kuten aiemmin todettua, tämä sopisi siihen toistuvaan kuvioon, jossa saan sen mitä haluan – sitten kun en enää halua sitä.

Ufot osaavat olla vittumaisia, näennäisen viattomalla tavalla. Ne leikittelevät minulla – varmasti monella muullakin ihmisellä – mutta eivät töki kuumalla hiilihangolla tai leikkaa varpaitani irti yksi kerrallaan. Ne voivat aina mennä sen taakse, että en itse ole tarpeeksi ahkera ja määrätietoinen ansaitakseni mitään. Siinä on se ristiriita, että en minä niin vittumainenkaan ole, että ansaitsisin olla niiden leikkikalua.

Sanelin

Foliohattujen pikkujoulujuhliissa Juhlatalo Maisalassa marraskuussa 2021 ihmiset kävivät vuorotellen trikkamassa minut ja kyselemässä typeriä ja nöyryyttäviä kysymyksiään. Tai ehkä monet heistä olivat juhliin soluttautuneita huoria, tai sitten vain huoraavia foliohattuja. Ainakin eräs Ville Venetjoki huorasi siellä foliohatun ominaisuudessa.

Olin edellisenä päivänä kierrellyt kodinelektroniikkaliikkeitä ostaakseni sanelimen. Ajattelin, että kun pidän sanelinta taskussa, joutuvat huorat kieltämään ihmisiä triikkaamasta minua. Kuuntelisinhan tallenteen ja tietäisin taas enemmän. Enkä saa saada yhtään enempää osviittaa satanismista, etenkin kun kerron sen kaikille. Joskus kyllä muistan mitä triikin alla on puhuttu. Mutta se on sellaista epämääräistä muistihöttöä, ja voi yhtä hyvin olla vain omaa mielikuvitustani.

Kodinelektroniikkaliikkeistä olivat kuitenkin sattumalta sanelimet lopussa. Ehkä satanistit olivat kieltäneet heitä myymästä minulle sellaista. Sain sanelimen sitten myöhemmin ostettua, ja siitä lähtien olen kantanut sitä lähes aina mukani. Sanelin tarjoaa minulle pientä suojaa. Se estää ylimääräiset triikkaamiset ja nöyryytykset. Satanistit joutuvat nyt huoriensa kautta estämään ihmisiä kiusaamasta minua. En kuuntele nauhoituksia välttämättä päivittäin, mutta välillä teen niin hyvinkin tarkasti. Muutaman kerran olen huomannut, että tallenteet ovat erilaisia kuin se mitä on tapahtunut. Huorilla on samanlaisia sanelimia itsellään ja he voivat tarpeen mukaan vaihtaa oman sanelimeni toiseen samanlaiseen.

Huorat voivat siis vaihtaa sanelimen, mutta ne eivät saa ottaa sitä kokonaan pois. Siten joku ufo on asian säätänyt. Jos joku triikkaa minut ja sanelin on ollut päällä, joudutaan sanelin vaihtamaan. Huorien pitää siis päivittää omia rinnakkaissanelimiaan siten, että niistä löytyvät samat nauhoitukset kuin hallussani olevasta. Tämä onnistuu helposti, sillä digitaalisen sanelimen saa liitettyä tietokoneeseen. Sanelimella on siis huoria työllistävä vaikutus. Yksi lisähuora saa kaiketi palkkansa sanelinvastaavana.

Luonnollinen väylä estää triikkaamiset olisi tietenkin puhdistaa ruumiinsa ja mielensä. Saavuttaa tila jossa triikit eivät toimisi minuun. Se on kuitenkin hyvin vaikeaa. Ei saisi oikein syödä mitään, eikä tietenkään juodakaan. Myrkytetäänhän elintarvikkeenikin. Parempi tapa olisikin saada corpus callosum kuntoon. Ehkä sitten voisin saavuttaa tilan, jossa hypnoosi-trikit

eivät toimi minuun. Vai onko niin, että aivoni ovat siinä määrin muusia, etteivät ne toimisi edes puhtaina?

Vainoamiseni perustuu pitkälti hypnoosi-trikkiin. Ja kaiken pitää olla riippuvaista ufojen päätöksistä. Heille on kuitenkin helpompaa ulkoistaa käytännön toimet pedofiili-homoille ja sitä kautta huorille. Ehkä Hyllerö haluaa sitä.

Kuten olen aikaisemminkin sanonut, ainoa tapa päästä elämässä eteenpäin olisi lyödä päänsä katuun tai saada sähköisku. Niinpä se onkin tavoitteeni elämässä.

Ufot eivät välitä

Ufot ovat ylimielisiä. Ne kuvittelevat olevansa joka suhteessa parempia kuin ihmiset. Mutta ne eivät ymmärrä tiettyä koomisuutta itsessään. Se tulee juuri siitä ylimielisestä kliinisyydestä, jolla ne asioihin suhtautuvat. Ne ovat olevinaan niin älykkäitä ja kaikkivoipaisia.

Monet niistä eivät saaneet omassa ihmiselämässään mitään aikaan, joten nyt ne haluavat kirjoittaa kirjan tai tehdä levyn minun kauttani. Valmiina on kuulemma monta kirjaa ja laulua, jotka minun tarvitsisi "vain tehdä". Mutta sitten prosessista tehdään liian hankala. Pitäähän tarinan olla mielenkiintoinen. Mutta miksi tekisin mitään, kun en nauti prosessista, tienaa siitä mitään, eikä kukaan usko tuotoksen edes olevan omaa käsialaani? Minua motivoi salattujen totuuksien levittäminen. Ja sitähan ufot taas eivät halua. Onko sillä toisaalta väliä mitä ne haluavat, jos kaikki mitä tapahtuu on lopulta juuri se mitä pitääkin tapahtua? Sanotaanhan minullekin, että tämä ei mene niin kuin sinä haluaisit sen menevän.

Ufo näkee tietenkin ihmisen läpi ja pitää tätä rumana. Eläimellisenä vittupäänä. Hyeena on kaunis, koska se elää vaistojensa varassa. Mutta ihminen on tietoinen valinnoistaan. Ufot eivät ymmärrä, että ihminen on olosuhteidensa vanki. Ihminen toteuttaa omaa olemustaan osana sitä kulttuuria jossa hän elää. Ei siinä auta ruveta laupiaaksi samarialaiseksi. Tekeehän aikuinen ihminen valintoja, mutta ne ovat osa sitä miksi hän on kasvanut.

Ufot eivät välitä ihmisistä, vaan kohtelevat meitä pelkkinä välineitä, joiden kautta voi saavuttaa omia tavoitteitaan kosmisissa leikeissä ja peleissä. Tämä kidutus voidaan selittää ylevällä kokonaistavoitteella, jolla ei ole heille kuitenkaan mitään merkitystä. Ovatko ufot käsinukkeja joillekin ylidemoneille? Ehkä.

Minullakin pitäisi olla tiimi, tai minun pitäisi olla osa tiimiä. Mutta tätä ei haluta. Ufot ovat useasti tulleet kysymään minulta, mitä elämältä haluan? Mutta ne tulevat kyselemään kysymyksiään silloin kun olen umpihumalassa, koska ne tietävät, että saavat typeriä vastauksia, joiden pohjalta voivat kiusata ja sabotoida minua lisää. Ufojen kysymykset ovat myös niin ylimalkaisia, että niihin annettuja vastauksia voi väännellä miten tahansa.

Monesti minulle on sanottu, että ei tuosta tule yhtään mitään, mutta että sillä ei ole oikeastaan mitään väliä. Kunhan et tapa ketään. Kun olin mennyt opiskelemaan mediatuotantoa Turun Taideakatemiaan, tuli kaksi nais-ufoa tapaamaan minua.

"Viestintää, viestintää", toinen heistä hersytteli. "Eikö joku muu ala voisi tulla kyseeseen", hän jatkoi. "Oletko nyt aivan varma tästä?"

"Mikä sitten?" kysyin.

"Eipä oikeastaan mikään, koska et sinä kuitenkaan mitään opi, koska sinä olet melko tyhmä", hän sanoi.

"Tässä kannattaa kuitenkin opiskella nämä kaikki pikkuasiat jos tähän lähtee, vaikka tämä on tällaista muka-tiedettä", toinen lisäsi vielä.

Hän sanoi vielä lopuksi, että eipä sillä niin väliä ole mitä sinä täällä teet.

Enhän minä varsinaisesti halunnut opiskella "viestintää", mutta siihen kouluun satuin pääsemään sisään. Näin jälkiviisaana olisi pitänyt opiskella itselleen joku käytännöllinen työ. Voisin olla esim. putkimies tai sähkömies. Nyt se on myöhäistä.

Myöhemmin ufot tulivat kolmen ihmisen ryhmänä ihan fyysisesti Turun Taideakatemiaan. He olivat olevinaan joku kirjoitustaitoa arvosteleva komitea. He arvostelivat minua lauseenvastikkeista ja jostain muustakin. Enhän minä tietenkään osaa kirjoittaa. Kirjoittaminen vaatii aivoja, joita minulle ei ole. Ei se ole kielioppisäännöistä kiinni.

Mitä hyötyä tästä komiteasta oli? Olen ehkä liian vittumainen, että minua voisi auttaa. Toisaalta olen liian kiltti ja toisaalta liian vittumainen. Myöhemmin ufot huijasivat minut ensin jakeluautokuskikurssille ja sitten vuosia myöhemmin vielä autonkorjaajakouluun. Molempien kurssien lopulla minulle yritettiin väkisin saada joku työpaikka. Sitä oikein tyrkytettiin. Eli työpaikka jonain juoksupojkana. En suostunut siihen, koska olen liian vanha juoksupojaksi.

Työelämässä olen aina ollut duunari. Ufot halusivat, että toimin siivoojana tai ojankaivajana, mutta en enää suostu tekemään sellaisia töitä joista en pidä. Joskus vuosia sitten kun olin työttömänä, työvoimatoimisto pakotti minut siivoamaan. Eli ufot pakottivat. Mutta en tehnyt töissä mitään. Vittuilin kaikille ja kuseskelin lattioille, minkä seurauksena sain saman tien kenkää. Se pakkotyöllistäminen oli pakko lopettaa. Nauhaa kelattiin taaksepäin ja olin taas työtön.

Ei toista tällaista

Joskus vuosia sitten luokseni tuli ihmishahmossa pahantuulinen kivinaama-ufo. Hän sanoi, että tällaista elämää ei tule enää koskaan tapahtumaan. Ajattelin silloin, että onpa tyly mies, mutta jälkeinpäin tulin toisiin aatoksiin. Ehkä hänen viestinsä oli se, että tällaista pelleilyä ei toista kertaa

katsota läpi sormien. Eikä kyse ole tietenkään minun toimistani. Enhän minä täällä mitään päättä. Mutta ehkä olen lajiani viimeinen.

Päättävätkö ongelmani siihen kun päätän maallisen taipaleeni? En tiedä. "Tuonpuoleisessa" joudun ehkä kohtaamaan reptilianien vihan. Olenhan kertonut heistä salaisuuksia. Omaan kotimaailmaani reptilianit eivät välttämättä pääse. Siellä ei ole masentuneisuutta siinä mielessä mitä Maaplaneetalla, missä kaikki kärsivät alati. Myös siksi, että Kuussa ja maanalaisissa luolastoissaan asuvat reptilianit tarvivat elääkseen kärsimystä, jota ihmisten tuskasta on helppo sadonkorjata.

Mutta minun ei olisi välttämättä kannattanut kertoa salaisuuksia reptilianeista. Ne ovat mahtava ja massiivinen joukko äärimmäisen vaarallisia ja negatiivisia olioita, joilla on korkea taistelutahto ja kostonmentaliteetti. Ne saattavat haluta kostaa minulle.

On myös sanottava, että ehkä jossain joku toisenlainen ufo hermostui Hylleröön ja alkoi tehdä minua koskevia lauluja. Nehän tavallaan rikkovat tämän todellisuuden lakeja. Sellaisia voisi olla yksi tai muutama, mutta niitä on tuhansia. Laulut ovat mielestäni selvä osoitus siitä, ettei koko jutulla ole niin suurta väliä.

Tai ehkä laulut ovat Saatanan tekosia, ainakin osa. Saatanana haluaa minun ylpistyvän ja ajattelevan olevani enemmän kuin olenkaan. Ehkä tappavan itseni kostoksi kohtaamistani ongelmista. Usein laulujen viesti on: Tule pois sieltä. Tule tänne, toiselle puolelle... Ja sehän kyllä kuulostaa hyvältä. Mutta näkisin mieluummin, että joku hoitelee minut päiviltä, kuin että joutuisin itse suorittamaan itsemurhan, koska se ei ole mieleeni.

Nämä laulut soivat usein autoradiossa. Niitä tulee joka kanavalta jatkuvalla syötöllä. Joskus tämä musiikkiterrori on hauskaa, yleensä ei. Ymmärrän kyllä huumorin, mitä joku sisäänrakentaa näihin karmiviin ralleihin. Mutta nautin huumorini mieluummin sketsien muodossa kuin lauluissa. Minun käymelkein sääliksi Paulaa, Ellinooraa ja Sannia, jotka ovat varmaankin rakentaneet musiikkiuraansa kiusaamalla minua, ja kostoksi siitä joku käyttää heitä hyväkseen. Mutta se siitä.

Jos olen ennen Maahan tuloa allekirjoittanut sopimuksen, jonka nojalla myönnän pois oikeudet johtaa elämäni, menee jossain raja. Eivät ufot voi loputtomiin tukeutua sellaiseen huijari-sopimukseen. Vai voivatko? Ehkä jonkun pitäisi tippua vahingossa ikkunasta ulos, kuten Venäjällä tapaa käydä.

Tässä on kyse myös siitä, että olenko vain vähäpätöinen ihminen tai joku pikku-ufo, jolla ei ole niin väliä. Jos olenkin pohjimmiltani hyper-ufo, näyttäytyisi sopimuksen nojalla kaiken mahdollisen terrorisointi tyhmältä. Pitäähän siinä joku järki olla. Vai onko Hylleröä ja muita ufoja johdettu harhaan? Onhan oltava niin, että Maan asteikolla voimakkaiden demonien yläpuolella on oltava uusia negatiivisia entiteettejä. Ja ne pyörittävät Hylleröä ja muita mennen tullen. Tämä olisi siinä mielessä uskottavaa, että moni johtohahmo luulee koko elämänsä ajan olevansa jotain suurta ja vasta kuoltuaan ymmärtää olleensa pelkkä marionetti. Aina on isompi tekijä, ja

kuka tahansa roolia ottava saattaa päätyä heidän leikkikalukseen.

Ufot ovat kiusanneet minua lapsesta saakka. En aio jäädä katselemaan tätä loppuun saakka, koska silloin tehtävä tulisi suoritettua ja he voisivat sanoa, että lopulta tämä meni kuten pitikin. Jos siinä kesti 70 vuotta, niin se on lyhyt aika sinun elämässäsi. Minun on pidettävä huoli siitä, että tämä projekti ei tule ikinä päätökseensä.

Tämä on myös tärkeä ennakkotapaus, jotta nämä ufot eivät pääse kiusaamaan ketään muuta minun jälkeeni samalla idealla, eli että ensin piinataan koko ikä ja sitten lopuksi saatetaan tehtävä päätökseensä pelkällä pakottamisella. On tärkeää, että saan jätettyä oman kädenjälkeni tähän elämään, eli sen että mitään ei tapahdu. Ufot voivat jatkaa ihmisten kiusaamista kuten haluavat, mutta he eivät voi samaan aikaan saada muutosta aikaan. Lopulta on niin, että jos jotain tehdään, se tehdään täysin ulkopuolelta käsin ja se on ns. lopullinen ratkaisu, johon ei ufoja konsultoida. He ovat näyttönsä antaneet.

Sanoin aikaisemmin, että en ota vastuuta mistään, koska mikään ei ole minun syytäni. Piiloudunko sellaisten asioiden taakse, joiden yli voisin ehkä hypätä? Käytänkö niitä tekosyinä. Ehkä, mutta minulla ei ole motivaatiota hypätä niiden yli. Sitä motivaatiota ei ole ikinä ollut kovin paljon, mutta nyt sitä ei ole senkään vertaa. Eikä sitä voi teeskennellä olevan, eikä se teeskentelemällä tule takaisin. Sitä joko on tai sitten sitä ei ole, ja nyt sitä ei ole. Siinä on ongelman ydin.

Koko elämä on pelkkää arvuuttelua ja ihmettelyä, sokeana harhailua. Vailla konkretiaa. Vailla todellisia maaleja ja motivaatiota. Vailla toverillisuutta ja rakkautta. Vailla lämpöä. Vailla mitään minkä vuoksi taistella. Pelkkää häilyvää höttöä, joka muuttaa väriään päivästä toiseen.

Monet ufot kärsivät Dunning-Kruger efektistä. Ne eivät itse ymmärrä omaa vajavaisuuttaan, oli se sitten kulttuurillista tai älyllistä. Ne ajattelevat, että kaikki maailman viisaus on niiden omissa päissä, eikä muiden mielipiteillä ole mitään arvoa. Koska ne ovat älyllisesti niin paljon ihmisten yläpuolella, ne kuvittelevat omaavansa suvereenit ratkaisut ihmisten ongelmiin. Käytäntö on kuitenkin osoittanut, että niiden rohdot erilaisiin sairauksiin eivät toimi. asiat joudutaan hoitamaan kuntoon niitä jälkikäteen muuttelemalla. Ufojen eivät kunnioita ihmisiä, eivätkä ota tosissaan omaa työtään ihmisten suhteen.

Totuus

Tavoitteeni näissä kirjoituksissa on kertoa totuus joka asiasta. Myös silloin kun se on epäedullinen itseäni kohtaan. Joku sanoi, että minun ei kannattaisi haukkua itseäni, koska muut tekevät sen jo puolestani, ja että he tekevät sitä aivan tarpeeksi. Mutta koko totuuden kertominen edellyttää sen kertomista myös omasta itsestään, siten kuin sen itse näkee. Ja omassa tapauksessani tämä tarkoittaa käytännössä itseni alentamista.

Mutta totuus, olen huomannut, on kaikista pahin asia. Sitä kaikki pelkäävät

ihmisistä ufoihin. Kukaan ei voi sietää totuutta, koska koko maailma perustuu valheelle. Ei pelkästään yhdelle valheelle, vaan lukemattomille valheille, jotka täydentävät toisiaan. Näihin valheisiin olemme kietoutuneet ja niillä meidät peitellään. Niillä meitä estetään näkemästä todellisuutta.

Ufot sanovat, että ihmiset eivät kestäisi totuutta. Mutta miksi totuus sitten hierotaan minun naamani yhä uudelleen ja uudelleen? Jos sillä on niin suuri kasvattava vaikutus, enkö silloin haluaisi tarjota samaa lääkettä kaikille muillekin? Jotta hekin pystyisivät kasvamaan ihmisinä, örkkeinä tai ufoina? Miksi riistäisin heiltä tämän mahdollisuuden?

Ufot eivät sinällään välitä ihmisistä. Ne leikkivät pedofiili-homojen kustannuksella ja säätelevät sitä, miten paljon nämä voivat minua kiusata. Mutta ufot eivät kuitenkaan estä pedofiili-homoja raiskaamasta pikkulapsia. Se ei niitä kiinnosta. Eivätkä ne siitä välitä. Ihmisillä ei ole ufoille mitään arvoa. Ne näkevät vain ison kuvan, missä on koneisto. Niitä kiinnostaa vain show. Ja ne tietävät, että ilman satanismia ei olisi kunnan show'takaan. Hyvällä syyllä voi väittää, että monet korkeamman tason entiteeteistä ovat epäonnistujia. Ne eivät välttämättä ole pahoja, mutta ne ovat täydellisen välinpitämättömiä niitä alempana olevien lajien kärsimykselle. Tämä ei kuitenkaan estä niitä moralisoimasta. Omasta mielestään ne voivat kohdella alempia lajeja miten tahansa, mutta nämä eivät puolestaan voi kohdella itseään alempia lajeja miten haluavat, vaan heitä voidaan tästä rankaista.

Jos jonkun pitäisi muuttua, niin ufojen. En usko, että niistä on siihen. Ja kuten sanottua, ufot (en pidä tästä termistä, mutta en ole keksinyt parempaakaan) eivät välitä minusta. Mutta ei tässä olekaan kyse siitä, että niiden pitäisi välittää minusta. Kyse on siitä, että ne nöyryyttävät minua ja kohtelevat minua huonosti. Olen ufojen työntekijä ufojen projektissa. Mutta ei työntekijöitä kuuluisi kohdella näin. Sellainen on huono työnantaja, oikeastaan sadistinen orjuuttaja. Mutta miksi minä olisin ufojen orja? Mitä minä siitä hyödyn? Miksi minä auttaisin ufoja niiden tyhmissä projekteissa, joilla ei lopulta ole minkäänlaista merkitystä? Päinvastoin, aion tulevaisuudessa pyrkiä vaikuttamaan muutoksen puolesta.

Elämästäni on luotu skenaario, jota ei voi pelata läpi. Minun pitäisi olla samaan aikaan taistelija ja pyhimys. Tämän pelin keksijä onkin joko ovela tai pelkästään tyhmä. Kun elämäni on jäänyt junnaamaan limboon, voi joku ovelasti kerätä vitutukseni aiheuttaman hyödyn päältä. Ehkä se on diilattu jo etukäteen. Elelen aina viisi vuotta ja sitten nauhaa kelataan taas taaksepäin. Sitten lopuksi kun olen vanhus, tulee varsinaisen show'n vuoro. Sen herkullisuuden takaa 65 (oikeastaan 200) vuoden odotus. Kliimaksi lunastaa pitkän odotuksen. Ja kun loppuun on kuitenkin päästy, ei tarvitse valittaa miten sinne on päästy. Pääasia että on päästy. Tyhmää on se, että koko projekti luultavasti päättyy ennen aikojaan ufojen ahneuden takia. Ahne on usein tyhmä tai vähintään tyhmän näköinen, mikä on melkein sama asia.

Mutta miten minä sitten yhtäkkiä 65-vuotiaana hallitsen kaikenlaiset temput ja trikit? Niitähän pitää opetella ja työstää vuosikausia. Olen nyt 47. Luulisi, että osaisin jo jotain tai ainakin näkisin 20/20. Mutta ei. En näe mitään, en osaa mitään ja olen pelkkä avuton idiootti. Tästä on pitkä matka muutoksentekijäksi.

Tämän maailman luoja ei ole varmastikaan halunnut tehdä siitä täydellistä. Hän on kaikesti ajatellut, että sattumalle on oltava sijaa. Joskus paha ei saa palkkaansa. Joskus hyvää tekoa ei palkita. Täydellisyys on suhteellinen käsite, eikä se voi rakentua muuten kuin epätäydellisyyden kautta. Pienimuotoinenkin fantasia on hienoimmillaan aina joka kerta erilaisena. Sen pitää antaa elää. Ja silloin se menee joskus mönkään. Mutta yllätyksellisyys täydentää kokonaisuuden. Ilman sitä ei ole voittoa, vaan sopupeli.